

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.03.2005, sp. zn. 29 Odo 963/2003, ECLI:CZ:NS:2005:29.ODO.963.2003.1

Číslo: 29/2006

Právní věta: Při zkoumání důvodů pro zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů se konkursní soud nezabývá správností procesního postupu soudu předcházejícího vydání usnesení o prohlášení konkursu, ani správností rozhodnutí o prohlášení konkursu, případně rozhodnutí je potvrzujícího. Okolnost, že nebyl podán návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka nebo že tento návrh podala jménem navrhovatele osoba, která k tomu nebyla řádně zmocněna, není důvodem pro zrušení konkursu postupem podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Nejde o zmatečnostní vadu ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 písm. d) o. s. ř., jestliže soud nepřihlédl k tomu, že návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka podala jménem navrhovatele osoba, která k tomu nebyla řádně zmocněna. Jednal-li navrhovatel při podání návrhu na zahájení řízení jedním ze svých jednatelů, pak za navrhovatele ve smyslu § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. jednala osoba k tomu oprávněná; to platí bez zřetele k tomu, že společenská smlouva předepisovala jednatelům jednat za navrhovatele společně (§ 133 odst. 1 obch. zák.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.03.2005

Spisová značka: 29 Odo 963/2003

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Konkurs, Řízení před soudem

Předpisy: § 1 předpisu č. 328/1991Sb.
§ 12a předpisu č. 328/1991Sb.
§ 133 odst. 1 písm. a) předpisu č. 513/1991Sb.
§ 1a předpisu č. 328/1991Sb.
§ 21 odst. 1 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.
§ 229 odst. 1 písm. d) předpisu č. 99/1963Sb.
§ 4 předpisu č. 328/1991Sb.
§ 44 odst. 1 písm. a) předpisu č. 328/1991Sb.
§ 67c odst. 1 písm. a) předpisu č. 328/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v P l z n i u s n e s e n í m z e d n e 1 1 . 4 . 2 0 0 2 z a m í t l n á v r h ú p a d k y n ě (d o š l ý s o u d u 2 0 . 3 . 2 0 0 2) n a z r u š e n í k o n k u r s u n a j e j í m a j e t e k p o d l e u s t a n o v e n í § 4 4 o d s t . 1 p í s m . a) z á k o n a č . 3 2 8 / 1 9 9 1

Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“). Soud prvního stupně dospěl k závěru, že návrh není důvodný. K tvrzení úpalkyně, že J. P. nebyl oprávněn podepsat návrh na prohlášení konkursu, soud uzavřel, že jmenovaný (zapsaný v obchodním rejstříku jako jednatel a prokurista úpalkyně) k takovému úkonu oprávněn byl.

K odvolání úpalkyně V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 18. 7. 2003 usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud poukázal na to, že prohlášený konkurs lze ukončit pouze jeho zrušením.

Ke zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV pak uvedl, že o takový případ by šlo zejména, kdyby zde nebyla mnohost věřitelů (§ 1 odst. 2 a 3 ZKV), nebo zákonem stanovené podmínky (§ 1a ZKV).

Pro posouzení chybějících předpokladů pro konkurs jsou podle odvolacího soudu rozhodné okolnosti, jež nastaly (nebo existují) po prohlášení konkursu, a nikoliv okolnosti, jež dříve vedly k jeho prohlášení. Námitky, jimiž lze relevantně zpochybnit věcnou správnost rozhodnutí o prohlášení konkursu, nejsou totožné s těmi, jimiž lze zpochybnit správnost rozhodnutí o zrušení konkursu z důvodu absence předpokladů pro konkurs.

Proti usnesení odvolacího soudu podala úpalkyně včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Dovolatelka odvolacímu soudu vytýká, že nesprávně dovodil, že nepodání návrhu na prohlášení konkursu nelze považovat za chybějící předpoklad pro konkurs, resp. za důvod pro zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV.

Tento návrh je podle ní prvním předpokladem konkursu. Mezi odvolacím soudem zmíněnou mnohostí věřitelů a podáním návrhu na prohlášení konkursu jako předpoklady konkursu není podle dovolatelky žádný rozdíl. Prohlášení konkursu je totiž podmíněno osvědčením úpadku, tedy i osvědčením eventuální mnohosti věřitelů. Je-li třeba, aby obě tyto skutečnosti byly postaveny najisto před prohlášením konkursu, není rozumně možné, aby při zkoumání existence předpokladů pro konkurs v dalším procesním vývoji měla význam absence mnohosti věřitelů, nikoliv však již nepodání návrhu na prohlášení konkursu.

Ze zákonné úpravy - pokračuje dovolatelka - nelze nijak dovést existenci výjimky z obecného pravidla, že nepodání návrhu na zahájení řízení, ačkoliv je ho třeba, je sankcionováno zastavením (zrušením) řízení. Proto i v konkursu je soud povinen z úřední povinnosti zkoumat, zda byl (řádný) návrh na jeho prohlášení podán, a jestliže nebyl, vyvodit z toho zákonné důsledky. V této souvislosti dovolatelka dovozuje, že opačný názor by měl mimo jiné i ten důsledek, že by v souvislosti s konkursem nebylo možné podat žalobu pro zmatečnost podle ustanovení § 229 odst. 1 písm. d) o. s. ř. Na tomto základě dovolatelka snáší argumenty na podporu závěru, že prokurista není osobou způsobilou podat návrh na prohlášení konkursu. Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Jelikož přípustnost dovolání podle jiných ustanovení občanského soudního řádu dána není, zabýval se Nejvyšší soud tím, zda dovolání je přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud zásadní význam napadeného rozhodnutí po stránce právní spatřuje a dovolání v intencích § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. shledává přípustným v řešení otázky, jaké skutečnosti mohou být důvodem ke zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) o. s. ř., zejména pak v

zodpovězení otázky, zda konkurs může být podle uvedeného ustanovení zrušen pro vady řízení, které bránily projednání návrhu na prohlášení konkursu.

Dovolatelka dovolací argumenty výslovně nepřipíná k žádnému z dovolacích důvodů taxativně vypočtených v § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř. Se zřetelem k obsahu dovolání i ke způsobu, jímž se zakládá jeho přípustnost, však lze uzavřít, že uplatňuje dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jehož prostřednictvím lze odvolacímu soudu vytýkat, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

S přihlédnutím k době vydání napadeného usnesení je pro další úvahy Nejvyššího soudu rozhodný výklad zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění zákonů č. 122/1993 Sb., č. 42/1994 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 156/1994 Sb., č. 224/1994 Sb., č. 84/1995 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 151/1997 Sb., č. 12/1998 Sb., č. 27/2000 Sb., č. 30/2000 Sb., č. 105/2000 Sb., č. 214/2000 Sb., č. 368/2000, č. 370/2000 Sb., č. 120/2001 Sb., č. 125/2002 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 403/2002 Sb. a nálezů Ústavního soudu č. 101/2003 Sb.

Podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV soud usnesením zruší konkurs, ve kterém nedošlo k potvrzení nuceného vyrovnání, zjistí-li, že tu nejsou předpoklady pro konkurs.

Ustanovení § 12a odst. 1 ZKV pak určuje, že bude-li k návrhu dlužníka nebo osob za dlužníka povinných podat návrh na prohlášení konkursu (§ 3) osvědčeno, že je dlužník v úpadku (§ 1), soud konkurs prohlásí do 10 pracovních dnů ode dne doručení úplného návrhu na prohlášení konkursu; proti usnesení o prohlášení konkursu se nelze odvolat.

Dle ustanovení § 12a odst. 2 ZKV, bude-li k návrhu věřitele osvědčeno, že je dlužník v úpadku (§ 1), a budou-li splněny ostatní zákonem stanovené podmínky (§ 1a, § 12a odst. 3 a § 67c odst. 1), soud konkurs prohlásí bez zbytečného odkladu; proti usnesení o prohlášení konkursu se může odvolat pouze dlužník, pokud sám nepřistoupil do řízení (§ 4 odst. 4).

Jak Nejvyšší soud vysvětlil např. v usnesení ze dne 9. 12. 1998, sp. zn. 31 Cdo 175/98, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 1999, pod číslem 43 nebo v usnesení ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. [29 Odo 326/2002](#), uveřejněném v čísle 11 téhož časopisu, ročníku 2004, pod číslem 218, konkursní řízení se člení na několik relativně samostatných fází, z nichž první, přípravná fáze, počíná podáním návrhu na prohlášení konkursu a končí prohlášením konkursu, druhá, realizační fáze, se v době od prohlášení konkursu do podání konečné zprávy správcem konkursní podstaty pojí s přihlašovaním pohledávek věřitelů, zjišťováním majetku patřícího do konkursní podstaty a zpeněžováním tohoto majetku a třetí, závěrečná fáze, počínající rozvrhovým usnesením, postihuje vlastní rozvrh výtěžku konkursní podstaty mezi věřitele a zrušení konkursu.

Opravným prostředkem proti rozhodnutí (usnesení) soudu prvního stupně o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, kterým - se zřetelem k bezprostředním účinkům takového rozhodnutí (srov. i § 13 odst. 6 ZKV) - končí první fáze konkursního řízení, je odvolání (nejde-li o návrh dlužníka). Usnesení, jímž odvolací soud potvrdí nebo změní usnesení soudu prvního stupně o návrhu na prohlášení konkursu, pak může být (při splnění podmínek uvedených v § 238a odst. 1 písm. a/ ve spojení s § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř.) podrobena dovolacímu přezkumu. Dalším možným mimořádným opravným prostředkem je žaloba pro zmatečnost (srov. § 229 a násl. o. s. ř.), když usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka lze mít (ve smyslu § 229 odst. 1 o. s. ř.) za usnesení, kterým bylo řízení (co do první fáze, v níž se rozhoduje o návrhu na prohlášení konkursu) skončeno. Právě tyto řádné a

mimořádné opravné prostředky pak slouží k tomu, aby účastník jejich prostřednictvím mohl uplatnit námitky spojené též s existencí vad řízení (ať již jde o tzv. zmatečnostní vady řízení nebo o vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci) nebo námitky, jejichž prostřednictvím zpochybní existenci předpokladů pro prohlášení konkursu ke dni rozhodnutí o návrhu na prohlášení konkursu.

Smyslem úpravy obsažené v ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) o. s. ř. nebylo a není to, aby soustava výše popsaných opravných prostředků byla nahrazena institutem zrušení konkursu nebo aby byla o tento institut rozmnožena. Takový záměr zákonodárce by neodpovídal ani účelu zákona (§ 1 odst. 1 ZKV) ani cíli konkursu (§ 2 odst. 3 ZKV) a ve svém důsledku by vedl k tomu, že by se zcela setřel rozdíl mezi odvoláním dlužníka proti usnesení soudu prvního stupně o prohlášení konkursu na jeho majetek na straně jedné a návrhem na zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV na straně druhé. Uvedené platí tím více, že podle konstantního výkladu podávaného soudní praxí jsou v řízení o odvolání dlužníka proti usnesení o prohlášení konkursu na jeho majetek z hlediska konkursního práva rozhodné skutečnosti, které nastaly (vznikly) nejpozději ke dni prohlášení konkursu soudem prvního stupně (srov. § 12a odst. 2 a § 13 odst. 6 ZKV). Ustanovení § 154 odst. 1 o. s. ř. tím není dotčeno (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2004, sp. zn. [29 Odo 257/2002](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročník 2004 pod číslem 122, důvody usnesení ze dne 2. 6. 2004, sp. zn. [29 Odo 306/2002](#), uveřejněného v témže čísle téhož časopisu pod číslem 121 nebo již výše zmiňované usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Odo 326/2002](#)).

O zrušení konkursu lze pojmově uvažovat jen tehdy, trvají-li účinky jeho prohlášení (byl-li dříve prohlášen). Ratio legis úpravy obsažené v ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV pak tkví v tom, aby měl konkursní soud k dispozici nástroj, kterým v dalších fázích konkursního řízení, následujících po prohlášení konkursu, bude moci i bez návrhu (z úřední povinnosti) zohlednit zjištění, že tu nejsou předpoklady pro konkurs. To plyne též z jazykového vyjádření zkoumané normy, konkrétně z užití přítomného času (srov. spojení „zjistí-li, že tu nejsou“). Teleologickému i jazykovému výkladu uvedeného ustanovení odpovídá, že důvodem pro zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV není absence předpokladů pro prohlášení konkursu v době předcházející prohlášení konkursu, nýbrž pouze zjištění, že tyto předpoklady nejsou dány ke dni, kdy soud o zrušení konkursu rozhoduje. Jinak řečeno, při zkoumání důvodů pro zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) ZKV se konkursní soud nezabývá správností procesního postupu soudu předcházejícího vydání usnesení o prohlášení konkursu, ani správností rozhodnutí o prohlášení konkursu, případně rozhodnutí je potvrzujícího. Opačný úsudek by vedl k absurdnímu závěru, že soud prvního stupně je postupem podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV oprávněn přezkoumávat i správnost rozhodnutí odvolacího soudu (který v odvolacím řízení sám prohlásil konkurs na majetek dlužníka nebo usnesení soudu prvního stupně o prohlášení konkursu na základě podaného odvolání potvrdil).

Předpoklady pro konkurs vymezuje ustanovení § 12a odst. 1 a 2 ZKV prostřednictvím odkazu na příslušná další ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání. Konkrétně se zde odkazuje na ustanovení § 1 ZKV, jež jako předpoklad konkursu zakotvuje existenci úpadku dlužníka (formou insolvence nebo předlužení), dále na ustanovení § 1a ZKV, jež z působnosti zákona o konkursu a vyrovnání vylučuje tam zmíněné subjekty (územní samosprávný celek nebo jinou právnickou osobu zřízenou zákonem, jestliže stát převzal její dluhy nebo se za ně zaručil), na ustanovení § 12a odst. 3 ZKV, které nedovoluje prohlásit konkurs na majetek politické strany nebo politického hnutí v době ode dne vyhlášení celostátních voleb do Poslanecké sněmovny, Senátu, zastupitelstev měst a obcí nebo zastupitelstev vyšších územních samosprávných celků do desátého dne po posledním dni těchto voleb (písmeno a/), po dobu nucené správy podle zvláštních předpisů, ledaže prohlášení konkursu navrhl nucený správce (písmeno b/) a po dobu ochranné lhůty, ledaže by bylo zjištěno, že v návrhu na její povolení dlužník uvedl nepravdivé nebo neúplné údaje (písmeno c/), a konečně na ustanovení § 67c odst. 1 ZKV, podle kterého konkurs nelze prohlásit u dlužníka, který je právnickou nebo

fyzickou osobou, jehož převážným předmětem činnosti je zemědělská prvovýroba, v období od 1. dubna do 30. září.

Přitom z povahy té fáze konkursního řízení, ve které soud může vydat rozhodnutí podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV, plyne, že úvaha o absenci některého z takto formulovaných předpokladů se - logicky - nemůže prosadit ve stejné podobě jako tomu bylo v době, kdy soud rozhodoval o návrhu na prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

Tak po prohlášení konkursu se účast věřitelů v konkursu (coby věřitelů konkursních) odvíjí od přihlášení pohledávky do konkursu, a nikoli od toho, zda - ve smyslu § 4 ZKV - byli navrhovateli nebo dalšími navrhovateli konkursu (srov. k tomu např. též bod XVIII., str. 183-184 /359-360/ stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, [Cpjn 19/98](#), uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek - dále též jen „stanovisko“). Z pohledu úpadku dlužníka, jako předpokladu konkursu, z uvedeného plyne, že důvodem ke zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV logicky nemůže být skutečnost, že původní navrhovatel konkursu svou pohledávku do konkursu vůbec nepřihlásil nebo ji sice přihlásil, ale její pravost byla účinně popřena. Obdobně to platí pro věřitele, jejichž pohledávky byly v první fázi konkursního řízení podkladem pro závěr, že dlužník má více věřitelů s pohledávkami, které jsou po delší dobu po lhůtě splatnosti (srov. § 1 odst. 2, větu první, ZKV). Jak v této souvislosti již dříve dovodil Nejvyšší soud (pod bodem XXXIX., str. 208 /384/ stanoviska), důvod ke zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV není dán, jestliže po prohlášení konkursu přihlásil svou pohledávku do konkursu alespoň jeden věřitel.

Není-li důvodem pro zrušení konkursu sama o sobě skutečnost, že v další fázi konkursního řízení vyšlo najevo, že navrhovatel konkursu neměl odpovídající věcnou legitimaci (ukázalo se, že pohledávka, pro kterou byl konkurs prohlášen, vůbec nevznikla nebo již dříve zanikla), tím méně může být pro takové rozhodnutí oporou zjištění, že řízení o návrhu na prohlášení konkursu bylo postiženo některou ze zmatečnostních vad řízení nebo vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávnost rozhodnutí o prohlášení konkursu. Závěr, že tu nejsou předpoklady pro konkurs, by soud mohl učinit, jen kdyby některá z těchto vad překážela postupu konkursního řízení i v dalších jeho fázích (kdyby zde coby procesní překážka byla i ke dni rozhodnutí o zrušení konkursu). Zmatečnostní vada tvrzená dovolatelkou (totiž, že zde vůbec nebyl návrh na prohlášení konkursu) však takovou vadou řízení není. Případná absence návrhu na prohlášení konkursu poté, co soud přesto prohlásil konkurs na majetek dlužníka, žádnou překážku pro pokračování (trvání) konkursu v dalších fázích konkursního řízení nevytváří.

Z pohledu těchto závěrů lze uzavřít, že právní posouzení věci odvolacím soudem se dovolatelce prostřednictvím uplatněných argumentů zpochybnit nepodařilo a dovolání lze již proto jako nedůvodné zamítnout.

Pro úplnost se dodává, že dovolání neobstojí ani v rovině vlastní dovolatelčiny argumentace. Dovolatelka má za to, že podepsal-li (podal-li) návrh na prohlášení konkursu jménem dlužníka někdo, kdo k tomu nebyl dlužníkem řádně zmocněn (kdo k tomu nebyl pověřen), pak zde návrhu na prohlášení konkursu vůbec nebylo. Potud je však její úvaha zjevně mylná a neodpovídající standardnímu výkladu podávanému k této otázce soudní praxí.

Tak v usnesení ze dne 23. 1. 2002, sp. zn. [20 Cdo 1483/2000](#), uveřejněném v časopise Soudní rozhledy číslo 5, ročník 2002, Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr, podle kterého okolnost, že žalobu podal někdo, kdo k tomu nebyl řádně žalobcem zmocněn, neznamená, že nebyl podán návrh na zahájení řízení. Týž závěr Nejvyšší soud předtím formuloval např. již v usnesení ze dne 25. 6. 1997, sp. zn. 1 Odon 24/97, jakož i v usnesení ze dne 28. 5. 1998, sp. zn. 2 Odon 154/97, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 17, ročník 1998, pod číslem 119. Tamtéž vysvětlil, že

popisovaná vada může mít pouze povahu vady, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Nejvyšší soud rovněž poznamenává (ačkoliv dále formulované úvahy nemohou jakkoliv zvrátit jeho závěr, že dovolání není důvodné, jelikož dovolatelka na podporu názoru o důvodnosti návrhu na zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a/ ZKV uplatňuje okolnosti, na nichž takové rozhodnutí založit nelze), že podepsal-li návrh na prohlášení konkursu jeden z jednatelů dlužníka (jak v návrhu na zrušení konkursu tvrdí dovolatelka), pak řízení předcházející prohlášení konkursu nebylo postiženo ani vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Z obsahu spisu se podává, že dovolatelka, která návrh na prohlášení konkursu sama podala, jednala svým statutárním orgánem, jednatelem J. P. Přitom v době podání návrhu (12. 10. 2001) platilo i pro konkursní řízení přiměřeně (§ 66a odst. 1 ZKV) ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř., jež určovalo že za právnickou osobu (kterou dovolatelka je a byla) jedná její statutární orgán; tvoří-li statutární orgán více fyzických osob, jedná za právnickou osobu jeho předseda, popřípadě jeho člen, který tím byl pověřen.

Podle ustanovení § 133 obch. zák. ve znění účinném k 12. 10. 2001 platilo, že statutárním orgánem společnosti je jeden nebo více jednatelů. Je-li jednatelů více, je oprávněn jednat jménem společnosti každý z nich samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy jinak (odstavec 1). Omezit jednatelská oprávnění může pouze společenská smlouva, stanovy nebo valná hromada. Takové omezení je však vůči třetím osobám neúčinné (odstavec 2).

Nejvyšší soud k tomu v rozsudku uveřejněném pod číslem 58/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uzavřel, že určuje-li společenská smlouva, že jménem společnosti jedná více jednatelů společně, nejde o omezení jednatelského oprávnění ve smyslu ustanovení § 133 odst. 2 obch. zák., ale o určení způsobu jednání jménem společnosti podle ustanovení § 133 odst. 1 obch. zák. Tento závěr se nicméně prosadí jen v hmotněprávních vztazích. Úprava obsažená v citovaném § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. je úpravou autonomní, jež hmotněprávní úpravu jednání za právnickou osobu nepřejímá. Srov. k tomu v právní teorii např. Bureš, J. – Drápal, L. – Krčmář, Z. – Mazanec, M.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 6. vydání, Praha, C. H. Beck 2003, str. 74, kde se na dané téma uvádí, že oprávnění jednat za právnickou osobu je v § 21 stanoveno sice v návaznosti na hmotné právo upravující jednání jejím jménem, ale zcela samostatným způsobem. Hmotněprávní úpravu jednání jménem (v zastoupení) právnické osoby proto při zkoumání procesněprávního oprávnění jednat za právnickou osobu nelze použít, ledaže by její aplikace přímo vyplývala ze znění § 21, popřípadě zvláštních právních předpisů. Na podporu výše uvedeného lze citovat též z důvodové zprávy k zákonu č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Tímto zákonem bylo ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve shora citované podobě vtěleno (s účinností od 1. 1. 2001) do občanského soudního řádu. V důvodové zprávě se pak k uvedenému problému uvádí, že vzhledem k tomu, že hmotněprávní úprava jednání jménem právnické osoby je často složitá a pro občanské soudní řízení neodpovídající, navrhovaná úprava z hmotného práva sice vychází, ale oprávnění jednat za právnickou osobu konstruuje samostatně (bez přímého odkazu na hmotněprávní oprávnění). Odtud plyne, že jednala-li dovolatelka při podání návrhu na zahájení řízení jedním ze svých jednatelů, pak – bez zřetele k tomu, zda společenská smlouva předepisovala jednatelům jednat společně – za dovolatelku jednala (ve smyslu § 21 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) osoba k tomu oprávněná.

Dovolací důvod dle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. dán není a ze spisu neplynou ani vady řízení, k nimž dovolací soud přihlíží u přípustného dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.); proto Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání jako nedůvodné usnesením zamítl (§ 243b odst. 2 a 6 o. s. ř.).